

ב:

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

מסורת הש"ס

עין משפט
גו מצוה

ג א מ"י פ"ח מהל'
שנת הלה ט סג עשין
רעז:
ד ב מ"י פ"ח מהל'
תפסה הלה ב:
ה ג מ"י פ"ח מהל'
שנת הלה ט:
ו ד מ"י פ"ח מהל'
עט"ס הלה א סג לאין
ט טושי"י י"ד ס' קפא
עפ"ה:

מוסף רש"י

חייב על הראש שרום.
על הקפת הראש חייב שמי
מלקות, דמי פלות יש לו
לראש, סה"ש חייב
חיות, מקום השיער
החיה אחת ומקום הפנים
והקוף החיה אחת,
ומתחברות זו עם זו בזה
האין מלפניו, מקום
שעורו טפיל"א וסג קפא
פאה שס סוף הראש
מקום חיבור הפרקים,
ימאל שיש לו שתי פאות,
לדעת מהן ולדעת מהן,
וחייב עליון שתיים וחתום
ב ע"ש.

רבינו חננאל

מכדי תנא
סליק. כלימור
מסכת מכות כ"ל
מ"ט פתח אחריה מ"ט
שבועות, ופשטא איירי
דתנא בבבא בתרא ותיב

מכדי תנא טבבות סליק, אע"ג דקיימא לן (ע"ז דף ז.) דנתיב
מסכתות אין סדר למשנה ה"מ לענין מחלוקת ואחר כך
קסח שרבי לא שנה לתלמידיו המסכתות על הסדר אבל אחר
שנאן סדרן על מכוון נהוימין זו אחר זו (ע"ז): חייב על הראש

על הטהור שאכל את הטמא ה"ר מאיר אומר
כל השעירין כפרתן שוה על טומאת מקדש
וקדשיו היה ר"ש אומר שעירי ראשי חדשים
מכפרים על הטהור שאכל את הטמא ושל
רגלים מכפרין על שאין בה ידיעה לא
בתחלה ולא בסוף ושל יום הכפורים מכפר
על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה
ידיעה בסוף א"אמרו לו מהו שיקרבו זה
בוה אמר להן יקרבו אמרו לו הואיל ואין
כפרתן שוה היאך קרבין זה בוה אמר להם
כולן באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו
ר"ש בן יהודה אומר משמו שעירי ראשי
חדשים מכפרין על הטהור שאכל את
הטמא מוסף עליהן של רגלים שמכפרין
על טהור שאכל את הטמא ועל שאין בה
ידיעה לא בתחלה ולא בסוף מוסף עליהן
של יום הכפורים (ה) שהן מכפרין על הטהור
שאכל את הטמא ועל שאין בה ידיעה
לא בתחלה ולא בסוף ועל שאין בה ידיעה
בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף אמרו
לו מהו שיקרבו זה בוה אמר להם הן
אמרו לו אם כן יהיו של יום הכפורים
קרבין בראשי חדשים אבל היאך לכפר
ראשי חדשים קרבין ביום הכפורים לכפר
כפרה שאינה שלה אמר להם כולן באין
לכפר על טומאת מקדש וקדשיו ועל זרין
טומאת מקדש וקדשיו שעיר הנעשה בפנים
ויום הכפורים מכפרין על שאר עבירות
שבתורה הקלות והחמורות הזדונות
והשגגות הודע ולא הודע עשה ולא
תעשה כריתות ומיתות בית דין שעיר
המשחלח מכפר אחד ישראלים ואחד כהנים
ואחד כהן משוח מה בין ישראלים לכהנים
ולכהן משוח אלא שההר מכפר על הכהנים
על טומאת מקדש וקדשיו ר"ש אומר כשם
שרם השעיר הנעשה בפנים מכפר על
ישראל כך דם הפר מכפר על הכהנים
ישוריו של שעיר המשתלח מכפר על ירדיו של פני
מכפר על הכהנים: גמ' מכדי תנא מכות סליק מאי שנא דתני
שבועות משום דתני חייב על הראש שתיים אחת מיכן ואחת מיכן
ועל

על טהור שאכל את הקודש טמא
ובגמרא (ט) מפרש מנא ליה, ואף על פי שאין בה חיוב כרת ניתנה
כפרה זו על כך: כל השעירים כפרתן שוה. כל שעירי מוספין
הכפורים בין של רגלים בין של ראשי
חדשים כפרתן שוה כולן מכפרים
על כל בין על שאין בה ידיעה
בתחלה ויש בה ידיעה לבסוף בין
על שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף בין על טהור שאכל את
הטמא ופקא מינה לטומאה שארעה
בין זה לזה, אבל שעיר הנעשה בפנים
לא נמלקו עליו שאינו מכפר עם אלו
ולא אלו תולין את מליטו כשיש בה
ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף
כדאמר בגמרא (דף ס:) היה ר"ש
אומר, האו נקט לה משום דבעי
למימר אמרו לו מהו שיקרבו זה
בוה אם אבד שעיר שהופרש ליום
הכפורים ונתכפרו בזהר ונמאל
זה ברגל או בראש משו מהו שיקרבו
לסס שעירו של יום: היאך יקרבו.
והלא כשהופרש לא לכפר על כפרה
זו והפרש ורבי מאיר דקאמר להא
בשלמא אי אמרינן כולן כפרתן שוה
יקרב שהרי כולם כפרה אחת מכפרים
אלא לדידך זה הופרש לכפר על
שאר זה ידיעה בתחלה ויש בה
ידיעה בסוף היאך יקרב לכפר
ברגל על שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף או כ"כ"ח לכפר על טהור
שאכל את הטמא: כולן באין לכפר
על טומאת מקדש וקדשיו. כל דהו
וכיון דבכך שוין ואע"פ שדפרותיהן
מחלוקת יכול הוא ליקרב דהא לכפר
על טומאת מקדש וקדשיו הופרש
ועל טומאת מקדש וקדשיו הוא
קרב: משמו. של ר"ש. וסתם ר"ש
הוא ר"ש בן יוחאי: ועל זרין
טומאת מקדש וקדשיו. סתמא היא:
הודע ולא הודע. בגמ' (י) מפרש לה:
אחד ישראל כו'. בגמ' (י) פריך מאי
קאמר שנתחלה השוים והדר תני
מה בין בין ישראל לכהנים: אלא שהפר
מכפר על הכהנים גמ' ולי"ג שדס
הפר: אלא שהפר מכפר על הכהנים.
כל שעיר הפנימי מכפר על ישראל
דהיינו מליית יסורין דיש בה ידיעה
בתחלה ולא בסוף וזרין טומאת
מקדש וקדשיו וכן כפרת שעיר
החזון פרו של כהן הקרב ביוה"כ
כפנים כמו שפורש בנחרי מות:
מכפר על הכהנים כדליף בגמרא (י):

רבי שמעון אומר וכו'. לחוק בל על שאומר למעלה אחד כהנים ואחד ישראלים שוין בכפרתן ואין
חלוקין בכפרתן אלא בטומאת מקדש וקדשיו וקאמר ר' שמעון כשם שאתה מודה בדם השעיר הפנימי שמכפר על ישראל כפרתו בלא
שום וידוי אלא כפרת היות הדם שאין וידוי בשעיר הפנימי אלא במשתלה כך דם הפר מכפר בלא שום וידוי על הכהנים על
טומאת מקדש וקדשיו אייתר ליה וידויו של פני כמקום וידויו של שעיר המשתלה לכפר על הכהנים בשאר עבירות ואין להם כפרה בשעיר
המשתלה: גמ' ממכות סליק. כך סדר המשנה שנועות אחר מכות: על הראש. על הקפת ראש שמיס דהא פלח כתיב ויקרא
(ט) ופאה לאון סוף וקלה הוא כמו (שמות כ) לפאת ים (סס) לפאת נגד מקום חיבור הגלגולת עם הלחי והן מקום הדעיון:
ועל

א) לקמן ט. א) ע"ז מ"ט
ב) ד"ה סה"ו. (ט) נכרימות
י: כ"ו. (ד) ממת כ.
ס) לקמן י"ב. (ו) ולקמן
י"א. (ז) ויקרא טו.
ט) לקמן י"ג. (ח) ויע"פ
מ"ט. כ"ק קב. ר"ה אין
וחי"ט ר"ש ב"מ. ג. ד"ה שנים
וחי"ט ר"ש ב"ב. ג.

הנהרות הב"ח

(ה) בשבת מוסף עליהן
על יום הכפורים שהוא
מכפר על הטהור:

גלוין הש"ס

תוב" ה"ה חייב ובי
בהקפת הראש חייב אף
בשפ"ס. לפ"ז נראה
דגם נמלקט ורישתי חייב
כיון דלא מקפ"ח ראש תולן
לענין תפסירי מ"ל לטעור
כראש נמלקט ורישתי אף
דחוס' הכנו אחר כך וליכא
למימר דש"י תפסירי וי'
דקפת הראש אכור
נמלקט הרי ד"ל' דלענין
תפסירי אהקש ונמלקט לא
אתקש. הי"ע דאתקש רק
לענין תפסירי כקרא ו'
דלא תפסיר דע"י השתתה
ולמלקט לא אתקש. אבל
כתיבן למר דלמלקט
אתקש ולתפסירי לא
אתקש מה"מ לחק' וי"כ
למה דספקי' בש"ע ס'
קפ"ח ס"ג דראש לחוס
לחוסירי נקפת הראש
במספריי הי"ג י"כ לחוסר
נמלקט וי"כ יהיה אכור
למרוק פלות הראש. וי"ע
לדע' וכתבו מזה
המסכה: